

Vchod do školy

Spěchám. Každé ráno spěchám z tréninku do školy. Pokud má vlak zpoždění, tak i běžím. Vždy, když zatačím do Riegrovy ulice, otevírá se přede mnou cílová rovinka. Vchod do školy už je na dohled. Je zima, mrholí. Ve vyjeté koleji na silnici stojí voda. Míjí mě autobus plný lidí, jsou v suchu a v teple. Trochu jim závidím. Slyším, jak autobus projíždí kaluží. Ulice je široká a liduprázdná. Moji spolužáci se už učí.

Míjím Petrovy potraviny a pocítím, že mám hlad. Těším se do školy, do tepla a na svoji svačinu. Přicházím ke vchodu. Už dva roky máme nové dveře. Jsou bezpečné, bez čipu se dovnitř nikdo nedostane. Dva silné sloupy vedle vchodu vypadají jako dva obři, kteří drží celou budovu. Rád si prohlížím znak města Tišnova, který máme umístěný nade dveřmi. Bleskne mi hlavou, že by novým dveřím slušela i nová fasáda. Vedle vchodu roste vysoký tmavý smrk, který dosahuje až do druhého patra. Za chvíli budu obdivovat jeho špičku z učebny fyziky. Odsud z chodníku mi tak nádherný nepřipadá. Tlačí se na budovu školy, zastiňuje nápis Gymnázium Tišnov a vidím za ním schované nějaké odpadky. Málokterý pes mine tohle místo bez povšimnutí. Zajímalo by mě, jaké zprávy si tu psi předávají. Očima ještě přelétnu prázdné betonové truhlíky před vchodem do školy. Vlastně nejsou úplně prázdné. Je v nich zemina a v některých i malý zubožený keřík. Je mi jich líto.

Smrk i truhlíky bych vyměnil za pár stromů na kraji chodníku. Zkouším si to na chvíli představit – zeleno, štěbetání ptáků a slunce by taky nebylo špatné. Už nemám čas přemýšlet, které druhy by se sem nejvíc hodily. Určitě se k této myšlence vrátím. Zrychlím krok a vcházím do školy.

Jan Odehnal Tercie, Gymnázium Tišnov

